

PRVNÍ KAPITOLA

Hnali jsme se chodbami, pan Hroozley nás vedl, Vandža a já jsme byli se zajatci uprostřed, Harkat tvořil zadní voj. Snažili jsme se skoro mezi sebou nemluvit a já jsem fac-kou umlčel Steva pokaždé, když se pokusil něco říct – neměl jsem vůbec náladu na jeho výhrůžky nebo urážky.

Neměl jsem hodinky, jen jsem si v duchu odpočítával vteřiny. Podle mého odhadu uplynulo zhruba tak deset minut.

Už jsme opustili moderní stoky a přesunuli se do změti těch starých a vlhkých. Pořád nás ještě čekala dlouhá cesta – vampýři budou mít spoustu času na to, aby nás dohnali.

Došli jsme na křižovatku stok a pan Hroozley zabočil doleva. Vandža už už vykročil za ním, ale pak se zastavil. „Lartene?“ zavolal ho zpátky. Když se pan Hroozley vrátil, Vandža se příkrčil až k zemi. V šeru skoro nebyl vidět. „Musíme se je pokusit setrást,“ prohlásil. „Jestli zamíříme rovnou k výlezu na povrch, dopadnou nás, než budeme v půli cesty.“

„Ale když to vezmeme oklikou, mohli bychom se ztratit,“ namítl pan Hroozley. „Moc to tady neznáme. „Možná se dostaneme do slepé uličky.“

„Jistě,“ vzdychl si Vandža. „Ale musíme to riziko podstoupit. Já budu hrát návnadu a půjdu tou cestou, kudy jsme sem přišli. Vy ostatní se pokusíte najít jinou cestu. Já se k vám přidám potom, pokud mě neopustí upíří štěstí.“

Pan Hroozley si to chvíli promýšlel a pak krátce přikývl. „Štěstí s tebou, pane,“ řekl, ale to už byl Vandža pryč, vmžiku zmizel v polotmě a pohyboval se skoro nehlučně, jak to upíří dovedou.

Na chvílku jsme si odpočali a pak jsme vešli do chodby vpravo a přidali jsme na tempu. Harkat si teď vzal na starost vampána, kterého zajal Vandža. Šli jsme rychle, ale opatrně, a snažili jsme se nezanechávat žádné stopy. Na konci stoky jsme zase zabočili, a znovu doprava. Když jsme vešli do další chodby, Steve nahlas zakašlal. Pan Hroozley byl ve vteřince u něj. „Udělej to ještě jednou a je po tobě!“ sykl – a já vycítil, že mu přitiskl na krk hrot dýky.

„Já jsem kašlal doopravdy, nebylo to znamení,“ hájil se Steve vztekle.

„To je mi jedno!“ odsekl pan Hroozley. „Příště tě zabiju.“

Pak už Steve mlčel a vampán zrovna tak. Kráčeli jsme svižně dál a hlavně výš, orientovali jsme se v kanalizaci jen instinktivně, brodili jsme se vodou a splašky. Bylo mi mizerně, padal jsem únavou, ale nezpomalil jsem. Nahoře už bude světlo, nebo se rozední za chvílku. Naší jedinou nadějí je dostat se ven ze stok, než nás dostihnou vampýři – denní světlo by jim mělo v dalším pronásledování zabránit.

Krátce nato jsme uslyšeli vampýry a vampány. Blížili se kanály značnou rychlostí, protože oni si s utajením hlavu lámat nemuseli. Pan Hroozley se kousek vrátil, šel zjistit, jestli jdou za námi, ale podle všeho jim naše stopa unikla, všichni se zřejmě vydali za Vandžou.

Pořád jsme stoupali, blížili jsme se k povrchu země. Naši pronásledovatelé šli dál mimo a vzdalovali se nám z doslechu. Podle zvuků, které vydávali, jim zřejmě došlo, že se nevracíme tou nejkratší cestou, a tak se zastavili, rozvinuli se a hledali nás dál. Odhadl jsem, že cesta do nejvyššího patra stok nám zabere ještě dobře půl hodiny. Pokud nás najdou dřív, jsme téměř jistě odsouzeni k záhubě. Stoky byly tmavé a stísněné – třeba i jeden jediný vampán by nás mohl snadno pokosit puškou nebo šipkostřílem.

Zrovna jsme se štrachali přes haldu suti v napůl zhrouteném kanálu, když nás konečně zahlédli. Jeden vampán s baterkou vešel do stoky na vzdáleném konci, silným paprskem světla nás odhalil a vítězně se rozeřval: „Našel jsem je! Jsou tady! Jsou –“

Už to ale nedořekl. Ze šera za jeho zády někdo vystoupil, chytil ho za hlavu a rázně jí škuhl, nejdřív doleva, pak doprava. Vampán se zhroutil. Útočník se zdržel jen na chvíli, než zhasl jeho baterku, a pak spěchal dál. Nemusel jsem ho ani vidět, aby mi bylo jasné, že to je Vandža.

„Dobře načasované,“ ucedil Harkat, když k nám odrbaný kníže došel.

„Pověsil jsem se na vás už před nějakou dobou,“ vysvětlil Vandža. „Těhle nebyl první, kterého jsem sejmul. Jenom se k vám dostal blíž než ti ostatní.“

„Máš představu, jak jsme daleko od povrchu?“ zeptal jsem se.

„Nemám,“ pokrčil rameny Vandža. „Už jsem byl i kus před vámi, ale poslední čtvrt hodinu se držím vzadu, kryju vás a vyrábím klamné stopy.“

„A co vampýři, jsou blízko?“ chtěl vědět pan Hroozley.

„Jsou,“ odpovídal Vandža stručně a zase odběhl nás krýt.

O něco dál jsme se ocitli ve stokách, které jsme znali. Když jsme pátrali po vampýrech, pročesali jsme pořádný kus městské kanalizační sítě a v téhle její části jsme byli hned třikrát nebo čtyřikrát. Už zbývá jen šest sedm minut, a budeme v suchu. Pan Hroozley hlasitě hvízdal. To byl signál pro Vandžu. Kníže k nám svižně přiběhl a pak jsme pokračovali rázně, jako kdybychom chytili druhý dech.

„Támhle jsou!“

Výkřik se ozval ze stoky po naší levici. Nezastavili jsme se a nezjišťovali, kolik jich tam je – jen jsme sehnuli hlavy, popohnali Steva a vampána dopředu a rozběhli jsme se.

Vampýrům netrvalo dlouho, než se vyhrnuli za námi. Vandža zůstal pozadu a zdržoval je šurikeny, těmi ostrými vrhacími hvězdicemi s mnoha hroty, které byly v ruce někomu tak zkušeného, jako byl on, smrtící. Podle hysterického křiku jsem věděl, že se teď za námi shromáždila většina vampýrů i vampánů, pokud ne všichni, ale stoka vedla přímo dopředu a neodbočovaly z ní skoro žádné vedlejší chodby. Nepřátelé se nebudou moct připlížit a napadnout nás zepředu nebo z boku – musí jít pořád za námi.

Blížili jsme se těsně pod ulici, a tak bylo v kanálech pořád víc kalného světla, na které si moje poloupíří oči rychle přivykla. Už jsem viděl vampýry a vampány za našimi zády – a taky oni viděli nás! Vampýři stejně jako upíří složili slib, že nebudou používat žádné zbraně účinné na dálku, střelné zbraně ani luky, ale vampány žádná podobná přísaha neomezovala. Střílet začali, jen co nás zřetelně uviděli, a my museli utíkat zlomení v pase. Kdybychom v takové nepohodlné poloze museli běžet daleko, určitě by nás jednoho po druhém dostali, ale my jsme se za pouhou minutku po začátku té palby dostali ke kovovému žebříku, nad kterým byl poklop.

„Lezte!“ vyštěkl Vandža a vypustil na vampány hotovou spršku šurikenů.

Pan Hroozley mě chytil a postrčil mě na žebřík. Neptesetoval jsem, že jdu první. Bylo to logické – kdyby se vampýři přiblížili, pan Hroozley je lepší bojovník a spíš je odrazí.

Na vršku žebříku jsem se zapřel a pak jsem rameny nadzvedl kanálový poklop. Kryt odletěl, cesta byla volná. Vysoukal jsem se ven a honem jsem se rozhlédl. Byli jsme v prostředku krátké uličky; časně ráno a nikde nikdo. Naklonil jsem se ke kanálu a zařval jsem: „Vzduch čistý!“

Za vteřinku už se průlezem vysoukal Steve Leopard a šklebil se do sluníčka (po tak dlouhém pobytu dole ve stokách byl skoro slepý). Nato vylezl Harkat a po něm ten vampán. Pak krátká pauza. V kanálu pod našima nohama se zuřivě rozléhaly výstřely. Už jsem se obával nejhoršího a chystal jsem se slézt zase po žebříku dolů a podívat se, co je s panem Hroozleyem a Vandžou, když tu z poklopu doslova vyletěl můj upíří učitel s oranžovými vlasy a divoce lupal po dechu. A skoro okamžitě po něm vyletěl jako čertík i Vandža. Určitě oba vyskočili těsně po sobě.

Jakmile byl Vandža venku z kanálu, doklopýtal jsem přes ulici pro poklop, došoural jsem se s ním zpátky a dal ho na místo. Pak jsme se kolem něj všichni čtyři rozestavili, Vandža s několika šurikeny v ruce, pan Hroozley se svými noži, Harkat se sekyrou, já s mečíkem. Čekali jsme deset vteřin. Dvacet. Půl minuty. Utekla celá minuta. Pan Hroozley a Vandža se už v sinalém svitu ranního sluníčka začínali nepříjemně potit.

Nikdo nepřicházel.

Vandža se podíval s nakrčeným obočím na pana Hroozleyho. „Myslíš, že to vzdali?“

„Prozatím,“ přikývl upír, opatrně ucouvl a ujistil se, že se Steve ani vampán nepokusili uprchnout.

„Měli bysme z tohotohle... města vypadnout,“ prohlásil Harkat a otřel si z posešivané šedivé tváře vrstvu uschlé krve. Stejně jako pan Hroozley a Vandža měl po bitce s vampýry tělo samou ránu, ale ani jedna nebyla nebezpečná. „Zůstat tady by byla sebevražda.“

„Jen upalujte, srabi,“ utrousil Steve. Zase jsem mu dal jednu za ucho a umlčel ho.

„Já tady Debbii nenechám,“ prohlásil jsem. „Ervé je blázen a vrah. Nemůžu ji opustit, když ji má on.“

„Co jsi tomu maniakovi provedl, že na tebe tolik zuří?“ zajímal se Vandža a nakukoval dolů jednou z dírek v poklopu, protože ještě tak docela nevěřil, že jsme v bezpečí. Nachové zvířecí kůže, do kterých byl oblečený, z něj visely v cárech, nazeleno nabarvené vlasy měl samou krev.

„Ale nic,“ vzdychl jsem si. „To byla taková nehoda tehdy v Circo Mostroso. On totiž –“

„Na vyprávěnký nemáme čas,“ skočil mi do řeči pan Hroozley a urval si levý rukáv rudé košile, kterou měl posekanou na cáry, stejně jako Vandža ty své kůže. Zamžoural do slunce. „Nejsme na tom tak dobře se silami, abychom mohli na světle zůstat dlouho. Ať už se rozhodneme jakkoli, musí to být rychle.“

„Darren má pravdu,“ prohlásil Vandža. „Odejít nemůžeme. Ne kvůli Debbii – i když jsem si ji oblíbil, život bych za ni neobětoval. Kvůli Pánovi vampýrů. Víme, že je tam dole. Musíme jít po něm.“

„Jenomže na to si ho moc dobře hlídají,“ namítl Harkat. „Ty stoky jsou plné vampýrů... a vampánů. Jestli se tam dolů znovu... vydáme, tak je najisto... po nás. Já navrhuju uprchnout a vrátit se... později a s posilami.“

„Zapomněl jsi na varování pana Sudda,“ upozornil ho Vandža. „Nemůžeme o pomoc žádat ostatní upíry. Mně je jedno, jak mizernou máme šanci – musíme se pokusit jejich obranu prolomit a zabít jejich Pána.“

„Souhlasím,“ přikývl pan Hroozley. „Jenže ne teď hned. Jsme zranění a vyčerpaní. Bude lepší si odpočinout a naplánovat další postup. Otázka je, kam se uchýlíme – do toho starého domu, kde jsme byli předtím, anebo jinam?“

„Jinam,“ odpověděl Harkat okamžitě. „Vampýři přece vědí, kde jsme... byli předtím. Jestli tu zůstaneme, byla by šílenost... jít tam, kde nás můžou napadnout... kdy budou chtít.“

„Já teda nevím,“ utrousil jsem. „Jak nás nechali jít, to bylo dost zvláštní. Já vím, Gannen tvrdil, že chce šetřit životy svých přátel, jenže kdyby nás pobili, měli by vítězství ve Válce jizev zajištěné. Já myslím, že nám neřekl zdaleka všechno. Měli nás, kde nás mít chtěli, a ušetřili nás... no přeci sem všichni nepřišli takovou dálku jenom proto, aby s námi bojovali podle našich pravidel.“

Moji společníci o tom mlčky uvažovali.

„Podle mě bysme se měli vrátit na základnu a snažit se pochopit, co za tím je,“ navrhl jsem. „A i když to nepochopíme, aspoň si odpočineme a ošetříme si rány. A za pár nocí přejdeme do útoku.“

„Mně to zní rozumně,“ prohlásil Vandža.

„Lepší plán stejně nevymyslíme,“ vzdychl si pan Hroozley.

„Harkate?“ zadíval jsem se na Lidičku.

Měl v těch kulatých zelených očích plno pochyb, ale ušklíbl se a přikývl. „Myslím, že je to pitomost, zůstat tady, ale když už... tu zůstaneme, tak tam aspoň máme... zbraně a zásoby.“

„A kromě toho,“ dodal Vandža zamračeně, „je většina bytů prázdná. Nikde nikdo.“ Výhružně přešel prstem po krku zatjatému vampánovi, což byl chlapík s vyholenou lebkou, který měl nad uchem vytetované písmeno **V**. „Rád bych se na pár věcí přeptal, ale to vyptávání nebude moc příjemné. Bude mnohem lepší, když široko daleko nebude nikdo, kdo by to uslyšel.“

Vampán se na Vandžu ušklíbl, jako kdyby ho to nechalo chladným, ale já mu v krvi podlitých očích zahlédl strach. Vampýři mají dost sil, aby vydrželi i strašlivé mučení, ale vampáni jsou jen lidé. A upír může člověku provést dost děsivé věci.

Pan Hroozley a Vandža si omotali oblečení kolem hlav a ramenou, aby se aspoň trochu chránili před sluncem. Pak jsme zase popohnali Steva a vampána, vylezli jsme na střechy, zorientovali jsme se a vyčerpaně se vlekli zpátky na základnu.